

คำพิพากษาคดีเลียงภาณี

วันที่ 31 กรกฎาคม 2551

ระหว่าง อัยการสูงสุด โจทก์

นายบรรณพจน์ ดามาพงศ์ ที่ 1 คุณหญิงพจมาน ชินวัตร ที่ 2 นางกาญจนาภา หงส์เหิน ที่ 3

ข้อหา ร่วมกันหลีกเลียงการเสียภาษีอากรโดยความเท็จ โดยฉ้อโกง โดยอุบาย และร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ตอบ
คำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ โดยจงใจหลีกเลียงการเสียภาษีอากร

ข้อหาที่ 1

เมื่อวันที่ 7 พ.ย.2540 จำเลยทั้งสามได้บังอาจร่วมกันหลีกเลียงการเสียภาษีอากร โดยใช้อุบายว่าจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นของบริษัท ชินวัตร คอมพิวเตอร์ แอนด์ คอมมิวนิเคชันส์ จำกัด (มหาชน)หรือบริษัท ชิน คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) สั่งขายหุ้นบริษัทดังกล่าวของจำเลยที่ 2 ซึ่งมีชื่อของ น.ส.ดวงดา วงศ์ภักดี หรือนางดวงดา ประมูลเรือง เป็นผู้มีชื่อทางทะเบียนถือการครอบครองแทน รวมมูลค่าหุ้น 738,00,000 บาท ให้กับจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นญาติของจำเลยที่ 2

โดยจำเลยทั้งสามร่วมกันแสดงเจตนาลงว่าได้มีการซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์ แห่งประเทศไทย ซึ่งได้รับการยกเว้นไม่ต้องนำมูลค่าหลักทรัพย์ที่ได้จากการขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์มารวมคำนวณเป็นเงินได้พึงประเมิน เพื่อประเมินเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ความจริงแล้วจำเลยที่ 2 ไม่ได้ขายหุ้นจำนวนดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ 1 แต่เป็นการโอนหุ้นให้กับจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นญาติของจำเลยที่ 2 เป็นการอำพราง การให้ ซึ่งจำเลยที่ 1 ผู้รับการให้จะต้องนำมูลค่าหลักทรัพย์ประมาณ 738,000,000 บาท มาคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้พึงประเมิน ประจำปี 2540 เป็นเงินจำนวน 273,060,000 บาท ต่อมาจำเลยที่ 1 ได้ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ประจำปี 2540 โดยมีได้นำค่าหุ้นดังกล่าว มารวมคำนวณเป็นเงินได้เพื่อเสียภาษี การกระทำของจำเลยทั้งสามดังกล่าวเป็นการร่วมกันกระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกง โดยอุบาย หรือ วิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน เป็นเหตุให้รัฐเสียหายขาดรายได้

ข้อหาที่ 2

ต่อมาวันที่ 18 พ.ค.2544 ถึงวันที่ 30 ส.ค.2544 จำเลยที่ 1 และ 2 โดยรู้อยู่แล้ว จงใจได้บังอาจร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ให้ถ้อยคำเท็จ ตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ เพื่อหลีกเลียงการเสียภาษีอากรต่อเจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษีอากร ซึ่งเป็นเจ้าพนักงาน โดยจำเลยที่ 1 ให้ถ้อยคำและตอบคำถามว่า การซื้อหุ้นเมื่อวันที่ 7 พ.ย.2540 เป็นกรณีจำเลยที่

2 ยกหุ้นให้ โดยโอนหุ้นให้บุคคลอื่นถือแทนในตลาดหลักทรัพย์และจำเลยที่ 2 เป็นผู้จ่ายเงินซื้อ และให้ถ้อยคำเพิ่มเติมว่าเป็นที่บุญธรรมของจำเลยที่ 2 ได้ช่วยเหลือกิจการของจำเลยที่ 2 จนมีความเจริญก้าวหน้า จำเลยที่ 2 ได้มอบของขวัญให้แก่ครอบครัวและบุตรชายของจำเลยที่ 1 เป็นหุ้นจำนวน 4.5 ล้านหุ้นดังกล่าว โดยไม่มีคำตอบแทนจึงเข้าใจโดยสุจริตว่าเป็นการให้โดยเสน่หา ตามธรรมเนียมประเพณีและธรรมเนียมของสังคมไทย ได้รับการยกเว้นตามมาตรา 42(10) แห่งประมวลรัษฎากร ส่วนจำเลยที่ 2 ให้ถ้อยคำ ตอบถ้อยคำมีสาระสำคัญว่าตนตั้งใจที่จะมอบหุ้นให้จำเลยที่ 1 จำนวนหนึ่งในวันแต่งงาน แต่มอบให้ไม่ทันเนื่องจาก พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เตรียมเข้าทำงานในทางการเมือง เมื่อจัดการเรื่องบริหารงานเสร็จสิ้นจึงได้ยกหุ้นจำนวน 4.5 ล้านหุ้น เป็นของขวัญให้แก่ครอบครัวและบุตรชายของจำเลยที่ 1 โดยหุ้นที่โอนให้เป็นของจำเลยที่ 2 ซึ่งนางดวงตา วงศ์ภักดี เป็นผู้ถือหุ้นแทน และอยู่ในพอร์ตที่ทำการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์อยู่แล้ว

จำเลยทั้งสองรู้อยู่แล้วว่า ข้อความที่ให้ถ้อยคำ ตอบถ้อยคำนี้เป็นเท็จ เป็นเพียงข้ออ้างให้พนักงานสรรพากรเชื่อว่า การโอนหุ้นดังกล่าวเป็นเงินที่ได้จากการอุปการะ โดยหน้าที่ธรรมเนียมหรือ จากการทำโดยเสน่หาเนื่องในพิธีหรือตาม โอกาสแห่งขนบธรรมเนียมประเพณีซึ่งได้รับการยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคล

ธรรมดา ความจริงแล้วเป็นการให้เพื่อตอบแทนจำเลยที่ 1 ทำงานให้กับครอบครัวจำเลยที่ 2 แต่ทำอุบายอำพรางว่าเป็นการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ดังกล่าว การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการเพื่อจะหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากร โดยความเท็จ โดยให้ถ้อยคำเท็จ หรือ ตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ และโดยการฉ้อ โกง โดยอุบายของจำเลยทั้งสอง เป็นเหตุให้รัฐเสียหายต้องขาดรายได้อันควรได้เป็นเงินภาษีอากรจำนวน 273,060,000 บาท และเงินเพิ่มจำนวน 273,060,000 บาท รวม 545,120,000 บาท คณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ได้ตรวจสอบมูลคดีแล้ว จึงมีมติแต่งตั้งคณะกรรมการได้สวนข้อเท็จจริงแทน และได้แจ้งข้อกล่าวหาให้จำเลยทั้งสามทราบโดยชอบแล้ว จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ

พิเคราะห์พยานหลักฐานที่โจทก์และจำเลยทั้งสามนำสืบมาโดยตลอดแล้ว ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า จำเลยที่ 1 เป็นบุตรบุญธรรมของบิดาจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 เป็นภริยาของพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ส่วนจำเลยที่ 3 เป็นเลขานุการส่วนตัวของจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 มีหุ้นในบริษัทชินวัตรคอมพิวเตอร์ แอนด์ คอมมิวนิเคชันส์ จำกัด (มหาชน) ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น บริษัท ชินคอปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) เป็นบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยจำเลยที่ 2 ให้ น.ส.ดวงตา วงศ์ภักดี เป็นผู้ถือชื่อถือครองแทนจำนวนหนึ่ง จำเลยที่ 2 มี เจตนาจะยกหุ้นของจำเลยที่ 2 ในบริษัทดังกล่าว ให้จำเลยที่ 1 จำนวน 4,500,000 หุ้น แต่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้ทำเป็นการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ โดยมีคำสั่งให้บริษัทหลักทรัพย์ภัทร จำกัด (มหาชน) ดำเนินการซื้อขายหุ้นดังกล่าวให้แก่กัน เมื่อวันที่ 7 พ.ย. 2540 จำนวน 4,500,000 หุ้น ในราคาหุ้นละ 164 บาท รวมเป็นเงิน 738,000,000 บาท ตามสำเนาบัญชีรายละเอียดรายการซื้อขายและสำเนาใบสรุปซื้อขายหลักทรัพย์ บริษัท หลักทรัพย์ภัทร จำกัด(มหาชน) เอกสารหมายเลข.14 ถึง จ.17 แต่จำเลยที่ 2 เป็นผู้ชำระราคาแทนจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ได้ตั้งจ่ายเช็ค ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สำนักฯ

โยธิน ชำระราคาค่าหุ้นจำนวนดังกล่าวผ่านบริษัทหลักทรัพย์ภัทร จำกัด (มหาชน) และเมื่อบริษัทหลักทรัพย์ภัทร จำกัด (มหาชน) หักค่านายหน้าและค่าภาษีมูลค่าเพิ่มแล้ว ได้ส่งจ่าย เช็คขีดคร่อมเฉพาะชำระราคาค่าหุ้นให้แก่ น.ส.ดวงตา ผู้มีชื่อทางทะเบียนนั้น

และเช็คดังกล่าว ก็ถูกนำเข้าบัญชี เงินฝากของจำเลยที่ 2 ที่ธนาคารเดิม ทั้งนี้ โดยมีจำเลยที่ 3 เป็นผู้ดำเนินการซื้อขายทุกชั้นตอนแทนจำเลยที่ 1 ที่ 2 และ น.ส.ดวงตา ต่อมาในการยื่นรายการเพื่อเสียภาษีอากรปีภาษี 2540 ของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 มิได้นำมูลค่าหุ้นที่ได้รับยกให้จำนวน 738,000,000 บาทดังกล่าว ไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาปี 2540 เอกสารหมายเลข 27 ส่วนจำเลยที่ 2 ก็มิได้นำค่าหุ้นจำนวน 738,000,000 บาทที่ได้รับจากบริษัทหลักทรัพย์ภัทร จำกัด (มหาชน) และเป็นเงินได้พึงประเมินไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ เนื่องจากเป็นการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ ได้รับการยกเว้นตามประมวลรัษฎากร มาตรา 42(17) และกฎกระทรวง ฉบับที่ 126 (พ.ศ.2509) ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าการช้อยกเว้นรัษฎากรข้อ 2 (23) หลังจากนั้นในปี 2543

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติหรือ ป.ป.ช. ได้ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินของ พ.ต.ท.ทักษิณ ที่ยื่นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการนี้ จำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าหุ้นจำนวน 4,500,000 หุ้นดังกล่าว จำเลยที่ 2 แบ่งให้จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 1 มิได้ซื้อแต่อย่างใด ตามสำเนาบันทึกคำให้การของพยานเอกสารหมายเลข 30 และ 31 ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีคำวินิจฉัยว่า พ.ต.ท.ทักษิณ จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ

กรมสรรพากร จึงมีหนังสือเอกสารหมายเลข 28 ขอข้อมูลเรื่องนี้ จากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไปประกอบพิจารณาจัดเก็บภาษีจากบุคคลดังกล่าวให้ถูกต้อง ในการนี้ จำเลยที่ 1 เข้าให้การต่อ นายช.นันท์ เพ็ชร์ชูชีพิชัย เจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษี 9 เมื่อวันที่ 18 พ.ค.2544 ว่า ความจริงในเรื่องที่จำเลยที่ 2 ยกหุ้นดังกล่าวให้จำเลยที่ 1 ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข 33 และในวันที่ 16 และ 30 ก.ค. 2544

จำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามลำดับ ได้ให้การต่อจากนางเบญจมา หลุยเจริญ เจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษี 9 มีสาระสำคัญทำนองเดียวกันว่า จำเลยที่ 2 ประสงค์จะให้จำเลยที่ 1 มีครอบครัว และมีฐานะที่มั่นคงทัดเทียมกับพี่น้อง จึงสนับสนุนให้จำเลยที่ 1 แต่งงาน กับจะให้หุ้นในคดีนี้เป็นของขวัญ แต่เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่ พ.ต.ท.ทักษิณ เข้าทำงานทางการเมือง จำเป็นต้องจัดการเรื่องการบริหารให้เสร็จเสียก่อน จึงมาให้หุ้นดังกล่าวภายหลังเมื่อจำเลยที่ 1 มีบุตร และบุตรมีอายุจะครบ 1 ปี เป็นการให้เป็นของขวัญแก่ครอบครัวและบุตรของจำเลยที่ 1 ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข 34 และ 37

ในที่สุดกรมสรรพากรพิจารณาแล้วสรุปว่า การรับโอนหุ้นของจำเลยที่ 1 จากจำเลยที่ 2 เมื่อวันที่ 7 พ.ย.2540 จำนวน 4,500,000 หุ้น มูลค่า 738,000,000 บาท เป็นการให้โดยเสน่หา เนื่องจากในพิธีหรือโอกาส แห่งขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นเงินได้พึงประเมินประเภทที่ ได้รับการยกเว้น ไม่ต้องคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ ตามมาตรา 42 (10) แห่ง

ประมวลรัษฎากร แล้วให้ยุติเรื่อง

ต่อมาเมื่อมีการปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขเมื่อวันที่ 11 ก.ย. 2549 แล้ว ได้มีประกาศคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินใน ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ 30 ให้มีคณะกรรมการตรวจสอบ หรือ คตส. มีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือการกระทำที่ทุจริต หรือประพฤตินิষอบ รวมทั้งการหลีกเลี่ยงกฎหมายว่าด้วยภาษีอากร อันเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ

และคณะกรรมการตรวจสอบได้พิจารณาการโอนหุ้นดังกล่าวแล้วเห็นว่า หุ้นที่จำเลยที่ 2 โอนให้จำเลยที่ 1 ถือเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (2) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งจำเลยที่ 1 ต้องนำมูลค่าหุ้นที่ได้รับไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ มิใช่การให้โดยการเสนาหา เนื่องในพิธีหรือตามโอกาสแห่งขนบธรรมเนียมประเพณี จึงแจ้งให้กรมสรรพากรเรียกเก็บเงินภาษีได้จากจำเลยที่ 1 และเงินเพิ่มรวมเป็นเงิน 546,120,000 บาท ส่วนคดีอาญา คณะกรรมการตรวจสอบมีมติให้ส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดดำเนินการฟ้องจำเลยทั้งสามเป็นคดีนี้ โดยถือเอาผลการตรวจสอบของคณะกรรมการตรวจสอบเป็นการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ตามประกาศคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ 30 ข้อ 9 วรรคสอง

คดีมีปัญหาข้อกฎหมายตามที่จำเลยทั้งสามยกขึ้นต่อผู้ประการแรกว่า ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ 30 เป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 6 ประกอบมาตรา 29 เพราะเป็นบทบัญญัติให้ตั้งคณะกรรมการตรวจสอบเป็นองค์กรทำหน้าที่ตรวจสอบเฉพาะรัฐบาลชุดที่ผ่านมาเพียงชุดเดียว มิได้มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป แต่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใด กรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง

เห็นว่า ระหว่างการพิจารณาคดีนี้ ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำ วินิจฉัยที่ 5/2551 วินิจฉัยว่า ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ 30 เป็นกฎหมายที่มีผลบังคับใช้เป็นการทั่วไป และมีได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือกรณีใดกรณีหนึ่งเป็นการเจาะจง จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธ ศักราช 2550 ไม่ว่าจะ เป็นบทมาตราใด ซึ่งคำวินิจฉัยดังกล่าว ใช้ได้ในคดีทั้งปวง เป็นเด็ดขาดและมีผลผูกพันศาล ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 211 วรรคสาม และมาตรา 216 วรรคห้า

คดีจึงไม่ต้องวินิจฉัยปัญหาข้อนี้อีกต่อไป และฟังว่า ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ 30 ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช

2550 ปัญหาข้อกฎหมายตามข้อต่อสู้ของจำเลยทั้งสาม ประการต่อไปมีว่า การที่คณะกรรมการตรวจสอบส่งเรื่องคดีนี้ให้อัยการสูงสุดดำเนินการฟ้องร้องนั้น ขัดต่อประกาศคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ 30 ข้อ 9 วรรคสอง ที่กำหนดให้คณะกรรมการตรวจสอบส่งเรื่องให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือกรมสรรพากรเสียก่อน เพื่อเจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากรจะได้ดำเนินการมีคำขอให้เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดีอาญาต่อไป ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 8 แต่คณะกรรมการตรวจสอบไม่ดำเนินการ ให้ถูกต้องตามขั้นตอนดังกล่าว

การสอบสวนจึงไม่ชอบ พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เห็นว่า ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ 30 ข้อ 9 วรรคสอง บัญญัติไว้ว่า

" ในกรณีที่คณะกรรมการตรวจสอบมีมติว่า บุคคลใดกระทำความผิดกฎหมายและเป็นกรณีที่ไม่อยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตพ.ศ. 2542 ให้คณะกรรมการตรวจสอบส่งเรื่องให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการตามกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานนั้นต่อไป โดยถือผลการตรวจสอบของคณะกรรมการตรวจสอบเป็นการสอบสวนตามกฎหมายนั้น "

ส่วนประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 8 ซึ่งประกาศ ณ วันที่ 7 พ.ย.2520 ข้อ 2 บัญญัติว่า

" นับแต่วันที่ประกาศคณะปฏิวัติฉบับนี้ใช้บังคับ ห้ามมิให้เจ้าพนักงานตำรวจ ดำเนินการเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร และเจ้าพนักงานตำรวจต่างมีอำนาจในการตรวจสอบการชำระภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร ทำให้พ่อค้าประชาชนมีภาระต้องชี้แจงแสดงหลักฐานต่อเจ้าหน้าที่หลายฝ่าย สมควรขจัดการะดังกล่าวด้วยการให้เจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากรดำเนินการไปแต่ฝ่ายเดียว..."

เหตุผลข้างต้นแสดงให้เห็นเจตนารมณ์ของประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ว่า ใช้บังคับแก่เจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากร และเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อแก้ปัญหาการปฏิบัติหน้าที่ซ้ำซ้อนกันระหว่างหน่วยงานทั้งสองในขณะนั้นเท่านั้น โดยกำหนดขอบอำนาจหน้าที่ระหว่างเจ้าพนักงานดังกล่าวให้ชัดเจน กล่าวคือ ให้เจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากรเป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบการชำระภาษี ส่วนการดำเนินคดีอาญา ให้เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินการตามคำขอของเจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากรนั้น แต่ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ 30 ซึ่งประกาศใช้บังคับภายหลัง ได้บัญญัติจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบขึ้นโดยเฉพาะ และในข้อ 5(4) ให้คณะกรรมการตรวจสอบ มีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบการกระทำของบุคคลใดๆ ที่เห็นว่า เป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือหลีกเลี่ยงกฎหมายว่าด้วยภาษีอากร เช่นเดียวกับเจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากรด้วย แต่เฉพาะกรณีที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่รัฐตามที่ระบุ

จึงเป็นกฎหมายเสริมการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากรเฉพาะกรณีทั้งในข้อ 9 วรรคสอง ของประกาศ คณะปฏิรูปฯฉบับดังกล่าว ยังบัญญัติให้อำนาจและรับรองอำนาจของคณะกรรมการตรวจสอบเป็นพิเศษต่างไปจากอำนาจของเจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากรว่า เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบมีมติว่า บุคคลใดกระทำความผิดกฎหมาย ให้ส่งเรื่องไปให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานนั้นต่อไป โดยถือผลการตรวจสอบของคณะกรรมการตรวจสอบ เป็นการสอบสวนตามกฎหมายนั้น ซึ่งมีผลเท่ากับว่า หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวน ไม่จำเป็นต้องสอบสวนในเรื่องที่คณะกรรมการตรวจสอบได้ตรวจสอบนั้นแล้วอีก

ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่คณะกรรมการตรวจสอบต้องส่งเรื่องไปให้ดำเนินการตามกฎหมายตามที่ระบุในข้อ 9 วรรคสอง จึงหมายถึงหน่วยงานที่มีหน้าที่จะต้องดำเนินการตามมติและผลการตรวจสอบของคณะกรรมการตรวจสอบในขั้นตอนต่อไป ถือว่ากฎหมายได้บัญญัติอำนาจหน้าที่ และขั้นตอนการดำเนินการ ของคณะกรรมการตรวจสอบไว้ โดยเฉพาะแล้ว เมื่อคดีนี้ คณะกรรมการตรวจสอบได้ตรวจสอบแล้วมีมติว่า จำเลยที่ 1 หลีกเลี้ยงภาษีแล้วส่งเรื่องให้กรมสรรพากรดำเนินการเรียกเก็บภาษีจากจำเลยที่ 1 ให้ครบถ้วนตามกฎหมาย

ส่วนคดีอาญา เมื่อเห็นว่า จำเลยทั้งสามร่วมกันกระทำความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 แล้วส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดดำเนินการฟ้องร้องต่อไป จึงชอบแล้ว หากต้องดำเนินการตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 8 ด้วยไม่ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ปัญหาว่า จำเลยทั้งสามร่วมกันกระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี้ยงการเสียภาษีอากร หรือไม่เห็นว่า ตามข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติข้างต้น จำเลยที่ 2 เจตนาจะยกหุ้นจำเลยที่ 2 ในบริษัทชินวัตร คอมพิวเตอร์ แอนด์คอมมิวนิเคชันส์ จำกัด (มหาชน) ที่มีชื่อน.ส.ดวงตา วงศ์ภักดี เป็นผู้ถือครอง แทนจำนวน 4,500,000 หุ้น มูลค่า 738,000,000 บาท ตามฟ้องให้แก่จำเลยที่ 1

แต่ได้ดำเนินการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยจำเลยที่ 2 เป็นผู้ชำระราคาค่าหุ้นทั้งหมดแทนจำเลยที่ 1 และในที่สุด เงินค่าหุ้น จำนวนนั้น ก็กลับไปเข้าบัญชีของจำเลยที่ 2 โดยมีจำเลยที่ 3 เป็นผู้ดำเนินการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์แทนจำเลยที่ 1 ที่ 2 และน.ส.ดวงตาโดยตลอดนั้น ในเบื้องต้น แม้การให้ผู้อื่นเป็นผู้ถือครองหุ้นแทนในตลาดหลักทรัพย์ จะกระทำได้ และเจ้าของหุ้นที่แท้จริงสามารถขายหุ้นนั้นได้เองด้วยก็ตาม แต่คดีนี้เห็นได้ชัดแจ้งว่า พฤติการณ์ การซื้อขายหุ้นตามฟ้องระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 ดังกล่าว มิได้ซื้อขายกันจริง แต่เป็นการกระทำโดยฉ้อโกงเพื่ออำพรางการให้ตามเจตนาที่แท้จริง

จึงเป็นการกระทำโดยความเท็จ ปัญหาว่า การกระทำโดยความเท็จนั้น เป็นการหลีกเลี้ยงการ เสียภาษีอากรหรือไม่ เห็นว่า การซื้อขายหุ้นตามฟ้องระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่เป็นการกระทำโดยความเท็จดังวินิจฉัยได้กระทำในตลาดหลักทรัพย์ จึงมีผลทำให้จำเลยที่ 2 ผู้ขายได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมูลค่าหุ้นที่ได้รับไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ประจำปีภาษี 2540 ตามข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติ ส่วนมูลค่าหุ้นจำนวน 738,000,000 บาท ที่จำเลยที่ 1 ได้รับยกให้จากจำเลยที่ 2 นั้น

โจทก์และจำเลยทั้งสามนำสืบรับว่า เป็นเงินได้พึงประเมินตามประมวลรัษฎากร เพียงแต่โต้แย้งกันว่า เป็นเงินได้พึงประเมินประเภทที่ใดรับยกเว้น ไม่ต้องนำไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ หรือไม่เท่านั้น โดยโจทก์นำสืบว่า มูลค่าหุ้นที่จำเลยที่ 1 ได้รับความจากการให้ เป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (2) และมีได้เป็นเงินได้ประเภทหนึ่งประเภทใด ตามมาตรา 42 แห่งประมวลรัษฎากร ที่จะได้รับยกเว้น ไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ จำเลยที่ 1 จึงต้องนำมูลค่าหุ้นจำนวนที่ได้รับไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ประจำปีภาษี 2540

และด้วยเหตุนี้ จำเลยทั้งสาม จึงได้อ้างการให้ที่เป็นเจตนาที่แท้จริง ของจำเลยที่ 2 ด้วยการทำเป็นซื้อขายอันเป็นความเท็จแทน เป็นอุบายเพื่อจะไม่มีภาระภาษีจากการซื้อและขาย ทั้งไม่ต้องนำมูลค่าหุ้น ที่ได้รับความจากการให้ไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ดังกล่าวอีกด้วย จึงเป็นการร่วมกันหลีกเลี่ยงภาษีอากร ส่วนจำเลยทั้งสามต่อสู้ว่า มูลค่าหุ้นที่จำเลยที่ 1 รับให้มานั้น เป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(8) และเป็นเงินได้ประเภทที่เข้าข้อยกเว้น ไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ ตามมาตรา 42 (10) แห่งประมวลรัษฎากร กล่าวคือเป็นเงินได้ที่ได้รับความจากการอุปการะโดยหน้าที่ธรรมจรรยา หรือจากการให้โดยเสนหา เนื่องในพิธีหรือตามโอกาสแห่งขนบธรรมเนียมประเพณี จำเลยที่ 1 ไม่ต้องนำมูลค่าหุ้นที่ได้รับจากจำเลยที่ 2 ไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ประจำปี 25540 จึงไม่เป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร

กรณีจึงเห็นสมควรวินิจฉัยเสียก่อนว่า มูลค่าหุ้นที่จำเลยที่ 1 ได้รับความ เป็นเงินได้พึงประเมินประเภทที่จำเลยที่ 1 ผู้รับการให้ ได้รับยกเว้น ไม่ ต้องนำไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ ประจำปี 2540 หรือไม่ เพราะหากได้รับการยกเว้นเช่นเดียวกับการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ ก็ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย

ปัญหาว่า เป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีหรือไม่อีกต่อไป ปัญหานี้ แม้ในเบื้องต้น โจทก์และจำเลยทั้งสามจะโต้แย้งกันว่า มูลค่าหุ้นที่จำเลยที่ 1 ได้รับความตามฟ้องถือเป็นเงินได้พึงประเมิน ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 40 (2) หรือมาตรา 40 (8) ก็ตาม แต่เห็นว่า ตามคำฟ้อง โจทก์บรรยายในตอนท้ายของฟ้องข้อ 2 ก.ว่า

"...จำเลยที่ 1 ได้ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด.90) ประจำปีภาษี 2540 พร้อมนางบุษบา ดา มาพงษ์ ภรรยา ต่อเจ้าหน้าที่สรรพากรว่า ในปีภาษี 2540 จำเลยที่ 1 มีเงินได้จากการจ้างแรงงานและจากหน้าที่ หรือ ตำแหน่งงานที่ทำหรือจากการรับทำงานและมีเงินได้ที่เป็นเงินปันผล เติบโตเงินปันผล รวมเป็นเงิน ได้สุทธิ ที่ต้องคำนวณ ภาษีเพียง 23,318,411.53 บาท อัตราภาษีร้อยละ 37 รวมเงินภาษี เงินได้ที่ต้องชำระเป็นเงิน 8,129,812.27 บาท โดยมีได้นำค่าหุ้นดังกล่าวซึ่งเป็นทรัพย์สินหรือเงินได้จำนวน 738,000,000 บาท มารวมคำนวณเป็นรายได้เพื่อ เสียภาษีบุคคลธรรมดา..."

อันเป็นการกล่าวหาว่าจำเลยที่ 1 ไม่นำมูลค่าหุ้นที่ได้รับให้ไปรวมกับเงินได้ประเภทอื่นๆ ของจำเลยที่ 1 ที่กฎหมายถือว่าเป็นเงินได้ของจำเลยที่ 1 และที่เป็นเงินได้ของภรรยา เพื่อคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาประจำปีภาษี 2540 การกระทำของจำเลยทั้งสาม จึง เป็นการร่วมกันหลีกเลี่ยงภาษีอากรเท่านั้น ฟ้องมิได้ระบุว่า เป็นภาษีอากรจากเงินได้พึง

ประเมิน ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 40 ประเภทหรือวงเล็บใด

ดังนั้น แม้จะปรากฏตามทางพิจารณาว่า โจทก์และจำเลยทั้งสาม นำสืบว่า การรับให้ เป็นเงินได้พึงประเมินต่างประเภทกัน ก็เป็นการแตกต่างของความเห็นในประเภทของเงินได้พึงประเมินที่จำต้องพิจารณาในชั้นจัดเก็บภาษี ทั้งผลของการแตกต่างที่มีตามกฎหมาย ก็ไม่ได้มีผลต่อการวินิจฉัยปัญหาข้อนี้ เพราะไม่ว่าจะเป็นเงินพึงประเมินประเภทใด ก็ยังคงเป็นเงินได้อันพึงต้องเสียภาษีตามมาตรา 39 แห่งประมวลรัษฎากรเช่นเดียวกัน ในชั้นนี้ จึงไม่จำ เป็นต้องวินิจฉัยข้อโต้แย้งนี้ลงมีปัญหาว่า มูลค่าหุ้นที่จำเลยที่ 1 ได้รับจากการให้มิได้เป็นเงินได้พึงประเมิน ประเภทที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องนำไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้หรือไม่ โจทก์มีนายกล้าณรงค์ จันทิก มาเบิกความยืนยันว่า ขณะพยานเป็นเลขานุการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือคณะกรรมการป.ป.ช.

พยานได้รับแต่งตั้งจากคณะกรรมการป.ป.ช. ให้เป็นอนุกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สินของพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ที่ได้ยื่นไว้ต่อสำนักงานป.ป.ช. พยานกับคณะอนุกรรมการดังกล่าว ได้ร่วมกันสอบปากคำจำเลยที่ 1 ในส่วนที่เกี่ยวกับหุ้นตามฟ้อง จำเลยที่ 1 ให้การว่า จำเลยที่ 2 แบ่งหุ้นให้แก่จำเลยที่ 1 โดยมีได้มีการชื้อมาแต่อย่างใด และจำเลยที่ 1 ได้ช่วยเหลือและร่วมธุรกิจของพ.ต.ท.ทักษิณกับจำเลยที่ 2 มาตลอดตั้งแต่ต้น รวมทั้ง เป็นผู้กู้และผู้ค้ำประกันให้ด้วย โดยมีบันทึกคำให้การของนายบรรณพจน์ ดามาพงศ์ เอกสารหมายเลข 30 ซึ่งมีรายชื่อของจำเลยที่ 1 เป็นผู้ให้การ มาเป็นหลักฐานสนับสนุน เอกสารดังกล่าวมีสาระสำคัญสอดคล้องกับคำเบิกความของพยาน เห็นว่า

พันตำรวจโททักษิณ ถูกตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สินตามมาตรา 295 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ซึ่งอาจมีผลทำให้พันตำรวจโททักษิณต้องพ้นจากตำแหน่งและต้องห้ามมิให้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นเวลาห้าปี จึงเป็นเรื่องสำคัญ

จำเลยที่ 1 ซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพันตำรวจโททักษิณอย่างมาก ย่อมต้องเตรียมการและระมัดระวังในเรื่องที่จะให้การ ทั้งเป็นการให้การในครั้งแรก ๆ ขณะที่ยังมีได้มีปัญหาคำให้การตรวจสอบเรื่องภาระภาษีและ ดำเนินคดีนี้ นำที่จำเลยที่ 1 จะให้การไปตามความจริง ประกอบกับ คำให้การดังกล่าวมีข้อเท็จจริงโดยละเอียด ตั้งแต่ประวัติความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวของจำเลยที่ 1 กับครอบครัวของจำเลยที่ 2 การช่วยเหลืออุปการะกันมาโดยตลอด ตั้งแต่จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ยังเป็นเด็ก ๆ เมื่อจำเลยที่ 2 กับพันตำรวจโททักษิณไปศึกษาที่ต่างประเทศ จำเลยที่ 1 ก็กลางตามไปดูแลช่วยเหลือพร้อมกับศึกษาต่อ และเมื่อกลับมาที่ช่วยเหลือและสนับสนุนใน ทุกเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินการค้าขายต่าง ๆ ของจำเลยที่ 2 กับพันตำรวจโททักษิณ จนต่างมีฐานะมั่นคง และในส่วนที่เกี่ยวกับการได้มาซึ่งหุ้นต่าง ๆ นั้น

จำเลยที่ 1 ได้ให้การไว้โดยละเอียด โดยเฉพาะหุ้นจำนวนมาก ๆ เช่นหุ้น ตามฟ้อง จำเลยที่ 1 ได้ระบุอย่างชัดเจนว่า จำเลยที่ 2 แบ่งให้โดยมิได้มีการชื้อมา แม้การสอบถามในครั้งนั้นจะไม่มีประเด็นเกี่ยวกับการให้หุ้นคดีนี้ก็ตาม แต่หากเป็นการรับให้เนื่องในโอกาสสำคัญของจำเลยที่ 1 ดังที่อ้าง เป็นหุ้นที่มีมูลค่าจำนวนมาก ทั้งเป็นการรับให้จากจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็น

ภริยาของพันตำรวจโททักษิณที่กำลังถูกตั้งข้อหาและถูกตรวจสอบเกี่ยวกับการถือครองหุ้น จำเลยที่ 1 น่าจะให้การถึงเหตุผลที่จำเลยที่ 2 ให้ไว้เป็นหลักฐานด้วย แต่จำเลยที่ 1 นอกจากจะมีได้ให้การถึงเหตุผลการให้ว่าเป็นการให้เนื่องในโอกาสใดแล้วยังให้การชัดเจนว่าเป็นการแบ่งให้โดยมิได้มีการซื้อมา ดังที่ปรากฏ ทั้ง ๆ ที่ได้ให้การในเรื่องอื่น ๆ ไว้โดยละเอียด

จึงเชื่อว่าที่จำเลยที่ 2 ให้หุ้นคดีนี้แก่จำเลยที่ 1 เป็นการแบ่งให้ดังที่จำเลยที่ 1 ให้การ ซึ่งคำว่า “แบ่งให้” ดังกล่าวมีความหมายอยู่ในตัวว่า เป็นการให้ที่มีใช้การให้เนื่องในพิธีหรือตามโอกาสอย่างใด ส่วนที่ได้ความจากคำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่ยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญและให้การต่อเจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษี กรมสรรพากร ตามเอกสารหมาย จ.35 จ.38 จ.34 และจ.37 ตามลำดับ แตกต่างไปจากคำให้การของจำเลยที่ 1 ดังวินิจฉัย ทำนองว่า จำเลยที่ 2 ยกหุ้นตามฟ้องให้จำเลยที่ 1 ตามธรรมเนียมฐานะที่ได้ร่วมก่อการและดำเนินธุรกิจร่วมกัน รวมทั้งเป็นของขวัญที่จำเลยที่ 1 มีภริยาและบุตรนั้น ก็เป็นคำให้การที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การภายหลังจากที่คณะกรรมการป.ป.ช.มีคำวินิจฉัยว่าพันตำรวจโททักษิณจงใจยื่นบัญชีแสดงทรัพย์สินและเอกสารประกอบถ้อยคำอันเป็นเท็จและกรมสรรพากรได้ เรียกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไปตรวจสอบเพื่อจัดเก็บภาษีอากรซื้อขายอันเป็นเท็จแล้ว คำให้การที่ให้เหตุผลของการให้หุ้นของจำเลยที่ 2 แตกต่างไปจากที่จำเลยที่ 1 เคยให้การไว้ในชั้นแรก

จึงน่าจะเป็นการยกข้ออ้างขึ้นใหม่ให้เข้าข้อยกเว้นตามประมวลรัษฎากร มาตรา 42(10) ที่จะไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ตามที่กรมสรรพากรจะเรียกเก็บ คำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ดังกล่าวจึงไม่ทำให้พยานหลักฐานโจทก์ดังวินิจฉัยไม่น่าเชื่อถือ ส่วนที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 อ้างว่า เพื่อให้พี่น้องมีฐานะทัดเทียมกัน จำเลยที่ 2 มีเจตนาจะยกให้หุ้นตามฟ้องแก่จำเลยที่ 1 เมื่อต้นปี พ.ศ. 2535 ในโอกาสที่จำเลยที่ 1 แต่งงาน แต่ในช่วงนั้นพันตำรวจโททักษิณ กำลังยุ่ง เนื่องจากจะเข้าสู่การเมืองและตั้งพรรคการเมืองใหม่ จำเป็นต้องจัดการเรื่องบริหารงานให้เสร็จสิ้นก่อน จึงมาให้ในภายหลังของบุตรจำเลยที่ 1 จะมีอายุครบ 1 ปีนั้นประการแรกเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงตามคำให้การของจำเลยที่ 1 ที่รับฟังได้ดังวินิจฉัยว่า เป็นการแบ่งให้ ประการต่อมาที่อ้างว่าไม่สามารถโอนหุ้นให้แก่จำเลยที่ 1 ในโอกาสที่จำเลยที่ 1 แต่งงานได้เพราะพันตำรวจโททักษิณจำเป็นต้องจัดการเรื่องการบริหารให้เสร็จสิ้นก่อนนั้น เห็นว่า ได้ความจากทางนำสืบของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ว่าหุ้นตามฟ้องเป็นของจำเลยที่ 2 อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ในชื่อของนางสาวดวงตา วงศ์ภักดี และจำเลยที่ 2 มีจำเลยที่ 3 เป็นผู้ให้คำแนะนำและดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 รวมทั้งหุ้นแทนโดยตลอด ดังนั้นการโอนหุ้นของจำเลยที่ 2 ที่มีชื่อนางสาวดวงตาถือครองแทนจึงสามารถทำได้โดยจำเลยที่ 3 คนเดียว

ดังนั้นหากจำเลยที่ 2 จะโอนหุ้นนั้นให้แก่จำเลยที่ 1 ในโอกาสที่จำเลยที่ 1 แต่งงานจริง ก็สามารถกระทำได้ในโอกาสนั้น โดยจำเลยที่ 2 เพียงแจ้งให้จำเลยที่ 3 ดำเนินการเท่านั้น ซึ่งมีได้เป็นภาระหรือเกี่ยวข้องกับพันตำรวจโททักษิณ และการจัดการเรื่องการบริหารงานตามที่อ้างแต่อย่างใด แม้ในเรื่องนี้จำเลยที่ 1 และที่ 2 จะมีพยานออก เพริชฌพันธ์ คามาพงษ์ พี่จำเลยที่ 2 นางสมทรง เครือไชย อาจำเลยที่ 2 และนางบุษบา คามาพงษ์ ภริยาจำเลยที่ 1 มาเบิกความเป็นประจักษ์พยานสนับสนุนว่า ร่วมรู้เห็นและได้ยินจำเลยที่ 2 พูดขณะจำเลยที่ 1 กับนางบุษบาเข้าไปอวยพร วันเกิด ของจำเลยที่ 2 ว่า

จะให้หุ้นแก่จำเลยที่ 1 เป็นของขวัญแต่งงาน ก็ตาม

แต่คำเบิกความดังกล่าวนอกจากจะขัดกับข้อเท็จจริงตามคำให้การของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวแล้ว พยานของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ข้างต้นเป็นพี่และญาติมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 อย่างมาก คำเบิกความน่าจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของจำเลยที่ 1 และที่ 2 จึงมีน้ำหนักน้อยพยานหลักฐานจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในปัญหานี้ไม่สามารถหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ตั้งวินิจฉัยได้ โดยไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยเรื่องมูลค่าหุ้นที่ให้และให้ตรงกับวันแต่งงานของจำเลยที่ 1 หรือไม่อีกต่อไป ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ให้หุ้นตามฟ้องแก่จำเลยที่ 1 โดยการแบ่งให้ มิได้เป็นการให้โดยเสนหา เนื่องจากในพิธีหรือตามโอกาสแห่งขนบธรรมเนียมประเพณีตามมาตรา 42(10) แห่งประมวลรัษฎากรตามที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 อ้างปัญหาต่อไปมีว่า การที่จำเลยที่ 1 รับแบ่งให้หุ้นตามฟ้องจำเลยที่ 2 ตามข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ จะถือว่าเป็นเงิน ใต้ที่จำเลยที่ 1 ได้รับจากการอุปการะโดยหน้าที่ธรรมจรรยา ตามมาตรา 42(10) ข้างต้นหรือไม่

เห็นว่า ประมวลรัษฎากรมิได้ให้คำนิยามของคำว่า “อุปการะโดยหน้าที่ธรรมจรรยา” ไว้ จึงต้องพิจารณาความหมายของถ้อยคำดังกล่าวตามพจนานุกรม ซึ่งพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 นิยามความหมายไว้ดังนี้ อุปการะหมายความว่า ช่วยเหลือเกื้อกูล , อุดหนุนหน้าที่ หมายความว่า กิจที่จะต้องทำด้วยความรับผิดชอบ ธรรมจรรยา หมายความว่า การประพฤติคุณธรรม ดังนั้น คำว่า “อุปการะโดยหน้าที่ธรรมจรรยา” จึงมีความหมายตามตัวอักษรว่าการช่วยเหลือเกื้อกูล อุดหนุน ที่พึงกระทำโดยธรรม อันเป็นบทบัญญัติที่ใช้ถ้อยคำที่แสดงเจตนารมณ์ชัดเจนอยู่ในตัวแล้ว ไม่จำเป็นต้องพิเคราะห์หาเจตนารมณ์จากที่ใดอีก ทั้งเป็นบทบัญญัติที่ยกเว้นภาระภาษีอันเป็นหน้าที่ของพลเมืองทุกคน จึงต้องตีความตาม ถ้อยคำโดยเคร่งครัด

แม้บทบัญญัตินี้ดังกล่าวจะมิได้มีความหมายที่จะจำกัดความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้กับผู้รับการให้ และจำนวนที่ให้ก็ตาม แต่ตามถ้อยคำแล้ว ผู้รับการให้จะต้องเป็นผู้ที่อยู่ในสภาพหรือสถานะที่ควรได้รับการช่วยเหลือเกื้อกูล อุดหนุนอยู่ด้วย ไม่ว่าจะมากหรือน้อยเพียงใดก็ตาม ผู้ให้จึงมีหน้าที่โดยธรรมจรรยาที่จะอุปการะ แต่จำเลยที่ 1 นอกจากจะมิได้นำสืบให้เห็นว่าตนอยู่ในสภาพหรือสถานะเช่นว่าแล้ว ยังปรากฏจากบันทึกคำให้การ ของจำเลยที่ 1 เอกสารหมายเลข จ. 30 ว่าในขณะที่รับการให้นั้นจำเลยที่ 1 มีตำแหน่งเป็นประธานกรรมการ บริษัท ชินวัตร คอมพิวเตอร์ แอนด์ คอมมิวนิเคชั่นส์ จำกัด (มหาชน) และเป็นกรรมการในบริษัทกลุ่มชิน ซึ่งเป็นกลุ่มบริษัทที่มีกิจการและฐานะมั่นคง

นอกจากนี้ ตามแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาประจำปี 2540 ของจำเลยที่ 1 เอกสารหมายเลข จ. 27 จำเลยที่ 1 แจ้งว่ามีเงินได้พึงประเมินก่อนหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อน ในปีพ.ศ. 2540 จำนวน 23,554,503.53 บาท ซึ่งถือได้ว่าเป็นจำนวนที่สูงอีกทั้งปรากฏจากบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ. 30 ที่ จำเลยที่ 1 ให้การต่อคณะอนุกรรมการ ป.ป.ช. และคำให้การเอกสารหมายเลข จ. 34 ที่จำเลยที่ 1 ให้การต่อเจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษี สำนักตรวจสอบภาษี กรมสรรพากร ว่า ในปีเดียวกันนั้น ก่อนได้รับให้หุ้นคดีนี้ จำเลยที่ 1 มีหลักทรัพย์เฉพาะที่เป็นหุ้นจำนวนมาก ที่สำคัญ ๆ คือหุ้นในบริษัท ชินวัตร คอมพิวเตอร์ แอนด์ คอมมิวนิเคชั่นส์ จำกัด(มหาชน) 2,347,395 หุ้น หุ้นในบริษัท เอสซี แอส

เสท จำกัด 23,000,000 หุ้น และ หุ้นในบริษัท ชินวัตร อินเตอร์ เนชั่นแนล บรอดคาสติ้ง จำกัด 6,000,001 หุ้น

แม้ในวันที่ 7 พฤศจิกายน 2540 ที่จำเลยที่ 1 ได้รับหุ้นตามฟ้องและหลังจากนั้นต่อมา จำเลยที่ 1 ยังมีหุ้นในบริษัทต่าง ๆ เพิ่มอีกจำนวนมาก สถานภาพดังกล่าววิญญูชนย่อมเห็น ได้อย่างชัดเจนว่า จำเลยที่ 1 มิได้เป็นผู้ที่อยู่ในสภาพหรือสถานะที่ ต้องการความช่วยเหลือเกื้อกูลอุดหนุนตามความหมายของบทกฎหมายข้างต้นแต่อย่างใด แม้ฐานะจะยังไม่ทัดเทียมกับพี่น้องก็ตาม จำเลยที่ 2 จึงไม่มีหน้าที่ธรรมจรรยาที่จะต้องอุปการะจำเลยที่ 1 ดังนั้นไม่ว่าจำเลยที่ 2 จะมีทรัพย์สินมากเพียงใดและให้หุ้นคดีนี้เพียงใด การให้จำเลยที่ 1 มีฐานะทัดเทียมพี่น้องหรือจะให้ด้วยเหตุผลอื่นใดก็ตาม ก็ถือไม่ได้ว่าเป็นการให้ที่เป็นการอุปการะโดยหน้าธรรมจรรยา คำพิพากษาศาลฎีกาและแนววินิจฉัยของกรมสรรพากรที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 นำสืบมานั้นผู้รับการให้ล้วนอยู่ในฐานะหรือสภาพหรือสถานะที่ควร ได้รับการช่วยเหลือเกื้อกูล อุดหนุนทั้งสิ้น เพียงแต่จะมากหรือน้อยเท่านั้น ข้อเท็จจริงจึงไม่ตรงกับคดีนี้ โดยสรุปคดีฟังไม่ได้ว่ามูลค่าหุ้นที่จำเลยที่ 1 ได้รับการให้จากจำเลยที่ 2 เป็นเงินได้พึงประเมินที่ได้รับยกเว้น ไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ ตามมาตรา 42(10) แห่งประมวลรัษฎากร

เมื่อคดีรับฟังได้ว่ามูลค่าหุ้นที่จำเลยที่ 1 ได้รับการให้จากจำเลยที่ 2 เป็นได้พึงประเมินที่จำเลยที่ 1 จะต้องนำไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ปีภาษี 2540 คดีจึงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยต่อไปว่า จำเลยทั้งสามร่วมกันหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรนั้นหรือไม่ รวมทั้งค่าภาษีอากรแทนจำเลยที่ 1 ทั้งสิ้น ซึ่งปรากฏจากทางนำสืบของโจทก์ว่าภาษีจากมูลค่าหุ้นที่จำเลยที่ 1 ได้จากการรับให้มีจำนวนมากถึง 273,006,000 บาท การที่จำเลยที่ 2 มิได้ดำเนินการโอนให้หุ้นตามฟ้องแก่จำเลยที่ 1 ตามเจตนาที่แท้จริง ทั้ง ๆ ที่การโอนให้หุ้นในตลาดหลักทรัพย์สามารถทำได้ โดยทั้งผู้ให้และผู้รับการให้ ไม่มีค่าใช้จ่ายอย่างใด

กล่าวคือไม่ต้องเสียทั้งค่านายหน้าและภาษีมูลค่าเพิ่มให้แก่บริษัทที่ดำเนินการ ดังที่นายสุวิทย์ มาไพศาลสิน ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร บริษัทหลักทรัพย์ภัทร จำกัด(มหาชน) ผู้ดำเนินการโอนหุ้นตามฟ้อง ได้ให้การยืนยันชัดเจนต่อคณะกรรมการไต่สวนฯ ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข .80 และชั้นพิจารณาว่าได้เบิกความปฏิเสธเอกสารฉบับนี้แต่จำเลยที่ 2 กลับกระทำโดยความเท็จเป็นการซื้อขายลงในตลาดหลักทรัพย์อำพรางการให้ที่เป็นเจตนาที่แท้จริงนั้นและยอมเสียค่านายหน้ากับภาษีมูลค่าเพิ่มทั้ง ฝ่ายผู้ซื้อและผู้ขาย รวม 7,380,000 บาท

ดังข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติ ศาลพิจารณาพฤติการณ์ดังกล่าวและเปรียบเทียบจำนวนเงินค่านายหน้าและภาษีมูลค่าเพิ่มที่จำเลยที่ 2 เสียไปกับจำนวนเงินค่าภาษีอากรจากการรับให้ที่ถูกอำพรางไว้ดังกล่าวแล้ว กรรมเป็นเครื่องชี้เจตนาของจำเลยที่ 2 ว่าจงใจหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรเงินได้จากการรับ ให้ของจำเลยที่ 1 ซึ่งมีจำนวนมากและจำเลยที่ 2 ต้องเป็นผู้ชำระแทน จึงกระทำโดยวิธีมิให้จำเลยที่ 1 มีเงินได้พึงประเมินจากการรับให้หุ้นตามฟ้อง ด้วยการทำการซื้อขายอำพรางการให้ นั้น ดังที่ปรากฏตามแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาปีภาษี 2540 ของจำเลยที่ 1 เอกสารหมายเลข 27 สำหรับจำเลยที่ 3 ผู้ดำเนินการโอนหุ้นตามฟ้อง เป็นเลขานุการส่วนตัวของจำเลยที่ 2 มีหน้าที่ดูแลแนะนำและดำเนินการ

เกี่ยวกับหุ้นของจำเลยที่ 2 กับบุตรซึ่งมีจำนวนมากมานานประมาณ 10 ปีก่อนเกิดเหตุ ที่มีสามีเป็นพนักงานในบริษัท
หลักทรัพย์ภัทร จำกัด (มหาชน) ที่ทำการ โอนหุ้นคดีนี้ด้วย ดังนี้ จำเลยที่ 3 ย่อมต้องมีความรู้ในเรื่องหุ้นและการโอนหุ้น
เป็นอย่างดี อีกทั้งโดยหน้าที่ย่อมทำเพื่อประโยชน์สูงสุดของจำเลยที่ 2 ประกอบกับจำเลยที่ 2 และที่ 3 เบิกความรับว่าก่อน
โอนหุ้น ตามฟ้องได้ปรึกษาและให้คำแนะนำกันก่อนแล้ว ข้อเท็จจริงจึงเชื่อว่าจำเลยที่ 3 รู้กันกับจำเลยที่ 2 และร่วมกัน
หลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรดังวินิจฉัย ส่วนจำเลยที่ 1 ได้ทราบมาแต่แรกแล้วว่า จำเลยที่ 2 จะให้หุ้นตามฟ้องตามบันทึก
คำให้การเอกสารหมายเลข 30 ดังวินิจฉัย

แต่เมื่อจำเลยที่ 3 มาขอเลขที่บัญชีซื้อขายหลักทรัพย์ แจ้งว่าจะไปทำการซื้อขายหุ้นที่จะให้ดังกล่าว ซึ่งไม่ตรงกับที่จำเลยที่
2 เคยบอก แต่จำเลยที่ 1 ก็ให้ไปโดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้ทักท้วงหรือสอบถามถึงเหตุผลในเรื่องนี้ รวมทั้งเรื่องการ
ชำระค่าหุ้นจำนวนมากด้วย ผิดวิสัยผู้กระทำโดยสุจริต และต่อมาเมื่อยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ปีภาษี
2540 จำเลยที่ 1 ก็มีได้แสดงรายการเงินได้ส่วนนี้ แต่อย่างไร พิศุทธิการดังกล่าวประกอบความสัมพันธ์
ระหว่างจำเลยที่ 1 กับที่ 2 ตามที่จำเลยทั้งสองนำสืบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำเลยที่ 1 ร่วมก่อตั้งและร่วมบริหารกิจการต่าง ๆ
ของจำเลยที่ 2 กับพันตำรวจโททักษิณมาโดยตลอดและขณะที่รับการให้หุ้นคดีนี้ จำเลยที่ 1 มีตำแหน่งเป็นประธาน
กรรมการบริษัท ชินวัตร คอมพิวเตอร์ แอนด์ คอมมิวนิเคชั่นส์ จำกัด (มหาชน) นั้นเองด้วยแล้ว

ฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 ร่วมรู้เห็นและร่วมกระทำการดังกล่าวข้างต้นกับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ด้วย จึงเป็นตัวการร่วมกัน แม้จำเลย
ที่ 2 และที่ 3 จะมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการยื่นแบบ ของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวก็ตาม แต่การที่จำเลยที่ 1 ไม่มีเงินได้พึง
ประเมินจากการรับให้หุ้นนั้นเป็นผลโดยตรงจากการ ร่วมกันกระทำ โดยความเท็จของจำเลยทั้งสามดังวินิจฉัย ทั้งตาม
กฎหมายการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาที่เป็นเรื่องเฉพาะตัวของจำเลยที่ 1 ผู้มีเงินได้เท่านั้น จำเลยที่ 2
และที่ 3 ย่อมไม่อาจเข้าไปเกี่ยวข้องได้อยู่แล้ว

การที่มิได้เกี่ยวข้องกับการยื่นแบบฯ จึงมิใช่ข้อแก้ตัวที่จำเลยที่ 1 นำสืบว่ายื่นแบบฯ โดยมิได้แสดงรายการหุ้นที่ได้รับมา
เพราะเข้าใจว่าเป็นของขวัญแต่งงานได้รับยกเว้นไม่ต้องนำไปรวมคำนวณภาษีก็ดี จำเลยที่ 2 นำสืบว่าใช้วิธีซื้อขายและ
ดำเนินการซื้อขายตามคำแนะนำของจำเลยที่ 3 ก็ดี และจำเลยที่ 3 นำสืบว่า เข้าใจว่าเมื่อหุ้นอยู่ในชื่อของบุคคลอื่นในตลาด
หลักทรัพย์ การโอนให้ต้องทำในรูปการซื้อขายเท่านั้นก็ดี ล้วนเป็นข้ออ้างที่ขัดต่อเหตุผลและพฤติกรรมของจำเลยทั้งสาม
ดังที่วินิจฉัย จึงฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยทั้งสามนำสืบว่า หากจำเลยทั้งสามวางแผนเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรจริง ก็สามารถจะกระทำ
ได้โดยวิธีที่ง่ายกว่า เช่น โอนเงินเข้าบัญชีของจำเลยที่ 1 แล้วให้ จำเลยที่ 1 ออกเช็คชำระค่าหุ้นตามฟ้องโดยตรงนั้น

เห็นว่าวิธีการดังกล่าวก็คงจะเป็นอีกวิธีหนึ่งในการหลีกเลี่ยงภาษีอากร แต่การที่จำเลยทั้งสามมิได้เลือกใช้วิธีดังกล่าวก็มิได้
เป็นพิรุณถึงกับทำให้ไม่น่าเชื่อว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามฟ้อง ซึ่งตามรูปคดี จำเลยทั้งสามคงจะกระทำ
ไปโดยไม่คาดคิดว่าสามีของจำเลยที่ 2 จะมีปัญหาและถูกตรวจสอบ ทรัพย์สินในเวลาต่อมา โดยเฉพาะในเรื่องการถือ
ครองหุ้นแล้วถูกตรวจสอบต่อเนื่องมาถึงการโอนหุ้นตามฟ้อง ที่จำเลยทั้งสามนำสืบว่า จำเลยที่ 2 โดยจำเลยที่ 3 เคยโอน

หุ่นจากนางสาวดวงตาไปยังนางสาวบุญชู เหรียญประดับ ซึ่งเป็นผู้ถือครองหุ่นแทนจำเลยที่ 2 เช่นเดียวกัน และด้วยวิธีซื้อขายเช่นเดียวกันกับคดีนี้ แต่คณะกรรมการตรวจ สอบก็มีได้หีบขมาดำเนินคดีนั้น เห็นว่า เป็นดุลพินิจของคณะกรรมการตรวจสอบที่จะตรวจสอบกรณีใด

แต่อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่จำเลยทั้งสามยกขึ้นอ้างข้างต้นไม่ปรากฏว่า การซื้อขายระหว่างผู้ถือครองหุ่นแทนจำเลยที่ 2 นั้นเป็นการกระทำโดยความเท็จหรืออุบายอำพรางการให้ระหว่างกันเพื่อหลีกเลี่ยงการเสีภาษีอากรดังเช่นคดีนี้หรือไม่ จึงไม่น่านำมาเปรียบเทียบกันได้ และที่น่าสืบว่าคณะกรรมการตรวจสอบใช้อำนาจของคณะกรรมการป.ป.ช. ดังนั้นคณะกรรมการตรวจสอบจึงต้องเป็นบุคคลที่เป็นกลางเช่นเดียวกับคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่กรรมการ ตรวจสอบบางคนไม่มีความเป็นกลาง เคยมีพฤติกรรมที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพันตำรวจโททักษิณมาก่อนนั้น เห็นว่า จาก อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจสอบตามประกาศปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ 30 ควรที่คณะกรรมการตรวจสอบจะต้องเป็นผู้ที่มีความเป็นกลาง และพฤติกรรม ของคณะกรรมการตรวจสอบบางคนตามเอกสาร และภาพถ่ายพยานจำเลยทั้งสามก็มีเหตุผลให้เข้าใจไปได้ว่า คณะกรรมการตรวจสอบบางคนเหล่านั้นอาจจะไม่เป็นกลาง

แต่เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดคุณสมบัติคณะกรรมการตรวจสอบไว้เช่นคุณสมบัติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทั้งการทำหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจสอบตาม ที่ปรากฏในสำนวนก็ไม่ได้ความว่าคณะกรรมการตรวจสอบคนใดกระทำอย่างใดที่สื่อไปในทางที่ไม่เป็นกลางหรือ กลั่นแกล้งปรักปรำจำเลยทั้งสาม คณะกรรมการตรวจสอบมีจำนวนมากถึง 12 คน ทุกคนล้วนมีคุณวุฒิ วิทยุติ ประสบการณ์และตำแหน่งหน้าที่การงานสูง ไม่น่าที่คณะกรรมการตรวจสอบบางคนจะสามารถโน้มน้าว ครอบงำให้คณะกรรมการตรวจสอบทั้งหมดมาร่วมกันกระทำการใดที่ไม่เป็นกลางในการตรวจสอบคดีนี้ เพราะจะ กระทบต่อตำแหน่งหน้าที่การงาน ความเชื่อถือที่บุคคลเหล่านั้นมีอยู่ รวมทั้งเสี่ยงต่อการที่จะมีความผิดตามกฎหมายได้

ที่สำคัญพยานหลักฐานการกระทำผิดตามฟ้องที่คณะกรรมการตรวจสอบนำมาตรวจสอบเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้น และมีอยู่ก่อนที่จะมีการจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ ทั้งเป็นพยานหลักฐานที่จัดทำโดยคณะกรรมการ ป.ป.ช.ศาลรัฐธรรมนูญ และกรมสรรพากร เกือบทั้งหมด ซึ่งจำเลยทั้งสามก็มีได้ปฏิเสธความมีอยู่ของพยานหลักฐานเหล่านั้น

คณะกรรมการตรวจสอบเพียงรวบรวมพยานหลักฐานดังกล่าวมาตรวจสอบแล้ว ทำความเห็นส่งเรื่องให้อัยการสูงสุด พิจารณาอีกชั้นหนึ่งเท่านั้น คดีฟังไม่ได้ว่า คณะกรรมการตรวจสอบทำหน้าที่ในคดีนี้โดยไม่เป็นกลาง ที่จำเลยทั้งสามนำสืบว่า การที่คณะกรรมการตรวจสอบมีคำสั่งให้กรมสรรพากรประเมินภาษีจำเลยที่ 1 ใหม่ตามมาตรา 18 แห่งประมวลรัษฎากร เป็นการมุ่งที่จะเรียกเก็บภาษีจากจำเลยที่ 1 ให้ได้ โดยหาได้คำนึงถึงความถูกต้อง ชอบธรรมตามประมวลรัษฎากรไม่ ซึ่งต่อมากคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยให้เพิกถอนการประเมินภาษีของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวและคดีถึงที่สุดจำเลยที่ 1 จึงไม่มีภาระภาษีแล้วตามเอกสารหมายเลข ล.92 นั้น

เห็นว่าเอกสารจำเลยดังกล่าวเป็นเพียงภาพถ่ายจากเว็บไซต์ อ้างว่าจากแหล่งข่าวกรมสรรพากร ทั้งยังเป็นประเด็นเรื่องขาดอายุความประเมินภาษี ที่เจ้าหน้าที่ประเมินกระทำในภายหลังเหตุการณ์ตามฟ้อง มิใช่เรื่องการกระทำของคณะกรรมการตรวจสอบที่เกี่ยวกับภาระภาษี ของจำเลยที่ 1 ที่ยังมีอยู่ในขณะมีการกระทำผิดตามฟ้อง และที่นำสืบว่า การที่คณะกรรมการตรวจสอบอายัดเงินที่ได้จากการขายหุ้นบริษัท ซินคอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด(มหาชน)ซึ่งรวมหุ้นตามฟ้องด้วยว่าเป็นของ พ.ต.ท.ทักษิณ แสดงถึงความไม่สุจริตของคณะกรรมการตรวจสอบในการดำเนินคดี เนื่องจากหุ้นตามฟ้องจะเป็นของจำเลยที่ 1 และของ พ.ต.ท. ทักษิณ ในเวลาเดียวกันไม่ได้ ข้อกล่าวหาคดีนี้ จึงไม่อาจรับฟังเป็น โทษแก่จำเลยทั้งสามได้นั้น

เห็นว่าในชั้นนี้ ข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าวยังไม่เป็นที่ยุติ แต่จากพยานหลักฐานที่โจทก์และจำเลยทั้งสามนำสืบมาในคดีนี้ จำเลยที่ 1 และ 2 ยืนยันรับข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐาน โจทก์ว่าขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ 2 เป็นเจ้าของหุ้น ตามฟ้องและมีเจตนาจะให้หุ้นนั้นแก่จำเลยที่ 1 แต่ได้ทำเป็นซื้อขายแทนการชำระค่าหุ้น ให้ด้วยเงินของจำเลยที่ 2 เอง ส่วน จำเลยที่ 1 ก็ยืนยันสอดคล้องต่อเนื่องกันว่า รับให้หุ้นตามฟ้องของจำเลยที่ 2 ด้วยเจตนาที่จะถือครองเป็นของตนเอง ทั้งได้ไปแจ้งการถือครองหุ้นกับขอออกใบหลักทรัพย์มาเก็บรักษาไว้ เป็นหลักฐานด้วย เมื่อข้อเท็จจริงได้ความเช่นนี้ จำเลยที่ 1 จึงมีภาระภาษีสำหรับมูลค่าหุ้นที่ได้รับการให้มานั้น แต่จำเลยทั้งสามกลับทำการซื้อขายหุ้นอันเป็นความเท็จแทนเพื่ออำพรางการให้ จึงเป็นการร่วมกันหลีกเลี่ยงภาษีอากร

การกล่าวหาและดำเนินคดีนี้ คณะกรรมการตรวจสอบเป็นไปตามข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงชอบแล้ว ไม่ได้ไม่สุจริตตามที่จำเลยทั้งสามอ้าง สำหรับข้อนำสืบของจำเลยทั้งสามนอกจากนี้ ไม่นำให้ผลคดีเปลี่ยนไป จึงไม่จำต้องวินิจฉัยโดยสรุปพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบว่ามี เหตุผลและน้ำหนักมั่นคง พยานหลักฐานจำเลยทั้งสามไม่สามารถหักล้างได้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันกระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรือ อุบาย หรือ โดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกันหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามฟ้อง ปัญหาต่อไปมีว่า จำเลยที่ 1 และ 2 ร่วมกันแจ้งข้อความเท็จ ให้ถ้อยคำเท็จ หรือ ตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือไม่

เห็นว่า จากข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นที่ยุติดังกล่าวข้างต้น ภายหลังจากคณะกรรมการ ป.ป.ช.มีคำวินิจฉัยว่า พ.ต.ท.ทักษิณ จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสาร ประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จแล้ว กรมสรรพากร ได้มีหนังสือเอกสารหมาย จ.32 เขียว จำเลยที่ 1 แจ้งว่าประสงค์จะขอทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการซื้อหุ้นคดีนี้ ให้จำเลยที่ 1 ไปพบที่สำนักงานตรวจสอบภาษี กรมสรรพากร และนำหลักฐานต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการซื้อหุ้น การชำระเงินค่าหุ้นและอื่นๆไปประกอบการพิจารณาด้วย จำเลยที่ 1 จึงไปพบและให้การต่อ นาย ช.นันท เพ็ชฌุฬไพศิษฐ์ ผู้อำนวยการสำนักตรวจสอบภาษีและนางเบญจา หลุยเจริญ เจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษี 9 ตามบันทึกคำให้การเอกสาร จ.33 และ จ.34 หลังจากนั้น จำเลยที่ 2 ไปพบและให้การต่อนางเบญจา หลุยเจริญ ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.37 นั้น

เป็นกรณีกรรมสรรพากรเห็นว่าคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีเหตุอันควรเชื่อว่าการซื้อขายหุ้นตามฟ้องหลักเล็ง ภาษีอากร เจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษีจึงหยิบยกการเสียภาษีอากรของจำเลยที่ 1 ขึ้นมาพิจารณาตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง ขณะยัง อยู่ภายในกำหนดอายุความ เรียกเอาค่าภาษีอากรตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/31 จึงเป็นการ กระทำตามอำนาจหน้าที่และชอบด้วยกฎหมาย จากข้อความในหนังสือเชิญดังกล่าวจำเลยที่ 1 และ 2 ย่อมทราบดีว่าเป็น การเรียกตรวจสอบการเสียภาษีอากร จึงไปพบและให้การต่อเจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษี ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานประเมินตาม กฎหมาย ปรากฏถ้อยคำตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.33 จ.34 และ จ.37 ตามลำดับ มีสาระสำคัญทำนองเดียวกัน ว่า จำเลยที่ 2 ต้องการให้จำเลยที่ 1 มีครอบครัวและมีฐานะที่มั่นคงทัดเทียมกับพี่น้องจึงสนับสนุนให้จำเลยที่ 1 แต่งงาน กันจะให้หุ้นแก่จำเลยที่ 1 เป็นของขวัญวันแต่งงาน

แต่เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที พ.ต.ท.ทักษิณ เข้าทำงานทางการเมือง จึงมาให้ภายหลังเมื่อบุตรของจำเลยที่ 1 จะมีอายุครบ 1 ปี เป็นการให้ของขวัญแก่ครอบครัวและบุตรของจำเลยที่ 1 ขณะนี้จำเลยที่ 2 กับครอบครัวมีทรัพย์สินมากกว่า 20,000,000,000 บาท จึงอยู่ในฐานะและวิสัยที่จะให้แก่บุคคลในครอบครัวได้ ทำนองว่าเป็นการให้ที่เป็นการ อุปการะโดยหน้าที่ธรรมจรรยา หรือให้โดยเสน่หาเนื่องในพิธีหรือตามโอกาสแห่งขนบ ธรรมเนียมประเพณี ซึ่งหาก คำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ข้างต้นเป็นความจริง มูลค่าหุ้นที่ได้รับจากการให้จะเป็นเงินได้ประเภทที่จำเลยที่ 1 ผู้รับ ให้ได้รับการยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 42(10) แต่ปรากฏว่า คำให้การนั้น ไม่เป็นความจริงดังที่วินิจฉัยข้างต้น

แม้คำให้การดังกล่าวจะสอดคล้องตรงกันกับคำให้การที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ขึ้นต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม การกระทำของ จำเลยที่ 1 และ 2 ก็เป็นการร่วมกันยกข้อที่ไม่เป็นความจริงขึ้นมาอ้างเพื่อให้เข้าข้อยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีอากรตามที่ เจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษีกำลังตรวจสอบ เป็นเหตุให้กรมสรรพากรหลงเชื่อไม่เรียกเก็บภาษีอากรจากจำเลยที่ 1 และให้ยุติ เรื่อง ที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 นำสืบว่า กรณีข้างต้นเป็นการประเมินตามประมวลรัษฎากร มาตรา 19 อีกกรณีหนึ่ง จึงต้องมี การออกหมายเรียกจำเลยที่ 1 ผู้ยื่นรายการมาไต่สวนก่อน แต่กรณีนี้ไม่ได้ออกหมายเรียก เป็นเพียงออกหนังสือเชิญ เท่านั้น ทำนองว่าการประเมินของเจ้าหน้าที่ตรวจสอบไม่ชอบด้วยกฎหมาย หากคำให้การที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้ไว้จะไม่เป็น ความจริง ก็ไม่เป็นความผิดนั้น เห็นว่า แม้จะเป็นการประเมินตามมาตรา 19 ดังที่อ้าง แต่บทมาตราดัง กล่าวมีเจตนารมณ์ ว่า จะต้องมี การไต่สวนผู้ยื่นรายการนั้นมาไต่สวน รวมทั้งหมายเรียกพยานกับสั่งให้ผู้ยื่นรายการหรือพยานนั้นนำบัญชี เอกสาร หรือหลักฐานอื่นอันควรแก่เรื่องมาแสดงได้

จึงได้ให้อำนาจพนักงานประเมินที่จะออกหมายเรียกในกรณีต่างๆไว้ในมาตรา 19 สำหรับคดีนี้ สำนักตรวจสอบภาษีได้มี หนังสือเอกสารหมายเลข จ.32 เชิญจำเลยที่ 1 ไปพบพร้อมนำหลักฐานต่างๆที่เกี่ยวข้องไปประกอบการพิจารณาด้วย ซึ่ง จำเลยที่ 1 และที่ 2 ก็ไปพบเจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษีตามหนังสือนั้น โดยมีได้โต้แย้งว่า ไม่ได้ออกหมายเรียก ทั้งยังได้ให้ การในประเด็นการซื้อ ขายหุ้นตามฟ้อง ตามที่เจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษีถาม กรณีถือได้ว่ามีการไต่สวนตามมาตรา 19 ข้างต้นแล้ว แม้จะไม่มีเอกสารหมายเลขที่ 1 ก็ตาม การสอบคำให้การจำเลยที่ 1 และที่ 2 ของเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ

ภาษีจึงเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด พยานหลักฐาน โจทก์ในปัญหานี้มั่นคง พยานหลักฐานจำเลยทั้งสามไม่สามารถหักล้างได้ เช่นเดียวกัน

ข้อเท็จจริงฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 โดยรู้อยู่แล้ว หรือ โดยจงใจแจ้ง ข้อความอันเป็นเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือ ตอบคำถามด้วยถ้อยคำเท็จ หรือ นำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อ หลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามฟ้อง

จำเลยทั้งสามเป็นผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะกระทำผิดฐานให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จเพื่อ หลีกเลี่ยงภาษีอากร จำเลยที่ 2 เป็นกรียาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองระดับผู้บริหารประเทศ จำเลยทั้งสามจึงนอกจากมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตนเยี่ยงพลเมืองดีทั่วไปแล้ว ยังควรดำรงตนให้เป็นตัวอย่างที่ดีสมฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมด้วย แต่จำเลยทั้งสามกลับร่วมกันกระทำการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร อันเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อ กฎหมาย ไม่เป็นธรรมต่อสังคมและระบบภาษี ทั้งๆที่จำนวนภาษีอากรที่จำเลยที่ 1 จะต้องชำระตามกฎหมายและจำเลยที่ 2 จะเป็นผู้ชำระแทนในที่สุดนั้น เทียบไม่ได้กับจำนวนทรัพย์สินที่จำเลยที่ 2 และครอบครัวมีอยู่ในขณะนั้น การที่จำเลยที่ 1 จะชำระภาษีอากรไปตามกฎหมายเช่นพลเมืองดีทุกคน จึงมิได้มีผลกระทำต่อฐานะของจำเลยที่ 2 แต่อย่างใด

การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสามจึงร้ายแรงพิพาทษาว่า จำเลยทั้งสาม มีความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2)ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และจำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(1)ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 38 การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมาย อาญามาตรา 91 ฐานร่วมกันโดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรือ อุบาย หรือ โดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร จำคุกจำเลยทั้งสามคนละ 2 ปี ฐาน โดยรู้อยู่แล้วหรือโดยจงใจร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการ เสียภาษีอากร จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 1 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 3 ปี สำหรับคำขอให้นับโทษ จำเลยที่ 2 ต่อจากโทษที่จำเลยที่ 2 ในคดีหมายเลขดำที่ อม.1/2551 ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองนั้น ไม่ปรากฏว่าคดีดังกล่าวศาลมีคำพิพากษาแล้วหรือไม่อย่างไร จึงไม่อาจนับโทษจำเลยที่ 2 ต่อตามที่ขอได้ ให้ยกคำขอส่วนนี้